

Umberto Faini en zijn eeuwige grasvelden in Galerij l' Orangerie

Umberto Faini gebruikt geen schrift, maar hij schildert wel grasvelden en dat is niet de enige overeenkomst met Wellers werk. Ook Faini's doeken worden tot in alle vier hoeken in beslag genomen door een onderwerp : Grasspriet.

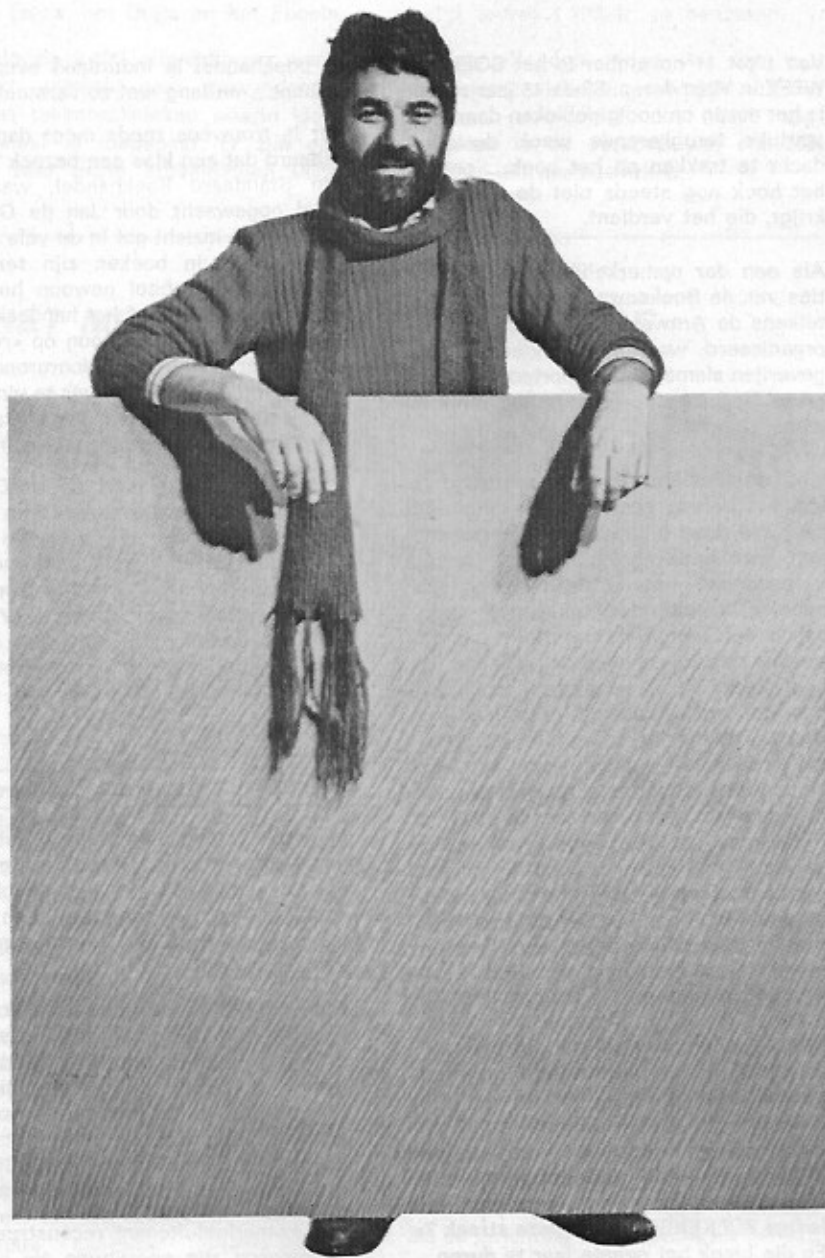
Nu is dat in tegenstelling tot wat men zou verwachten allerm minst saai, dat komt doordat Faini zijn grasspriet in enkele welgekozen primaire kleuren schildert. Doordat hij de intensiteit van de verschillende gekleurde sprietten doorgaans van beneden naar boven laat verlopen ontstaan. — zeker van een afstand bekeken — vlakken waarin schitterende kleuren in elkaar overvloeien op de wijze wanneer men daglicht door een prisma ontleedt in de verschillende kleuren, die het samen vormt. Niet het hele spectrum verschijnt in ieder schilderij, maar alle doeken samen zoals ze in de galerij zijn opgehangen, geven de indruk van een regenboog.

Wat in de schilderijen van Faini opvalt is de grote consequentie waarmee de kunstenaar zijn ideeën uitwerkt. In vrijwel geen enkel schilderij wijkt hij af van zijn uitgangspunt. Verschillen in de doeken zijn vrijwel uitsluitend te danken aan het gebruik van verschillende kleuren. Die zijn dan wel sterk sfeerbehalend en bezorgen de verschillende doeken een heel eigen karakter.

Desondanks blijft de grote uniformiteit, die als het ware roept om nadere uitleg. Immers iemand die zó schildert moet één of meer onomstotelijke uitgangspunten hebben. Eén daarvan is, dat Faini de grasspriet beschouwt als het meest eenvoudige van de belangrijke tekens. Middel de grasspriet kan men de wereld opnieuw ontdekken. Nu is dat een uitgangspunt waaraan men nauwelijks kan tornen. Weinig is zo eeuwig zo aards, eenvoudig en toch oneindig in variatie als een stuk grasland, dat golft bij het minste zuchtje wind en dat voortdurend verandert wat betreft kleur, schaduwen, vormen en licht.

Bij deze uitgangstelling heeft Faini picturale middelen gezocht en gevonden. Even primair als zijn ideeën zijn de realisaties ervan. Dicht bij de aarde blijvend gebruikt Faini zeer primaire kleuren. Door de contrastwerking van complementaire kleuren komt er een duidelijke beweging in de schilderijen, een beweging die we ook hebben kunnen zien in de veel meer op effect beluste kunstenaars van de Op-art. Licht, beweging, structuur, met zijn drieën zijn ze meer dan voldoende om Faini's denkbeelden tastbaar te maken. Maar gedefiniëerde vormen zijn daar niet voor nodig en zouden de economie waarmee Faini schildert alleen maar verstoren.

Hans Hesse

Tot 31 oktober in Galerij « l' Orangerie »
IJzerstraat 26 te Oostende